

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μέχρι τούδε ἡ δημοκρατία ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς τὸν κ. Φιλήμονα· αὐτὴ τὸν παρουσίαζεν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς, αὐτὴ τοῦ ἐξέθετε κάλπας, αὐτὴ τὸν ἀντιπροσώπευεν, αὐτὴ τὸν ἐξέλεγε βουλευτὴν· ὁ κ. Φιλήμων τὴν εἶχε πάντοτε ἐμπρὶ τοῦ, ἠναγκάζετο νὰ τὴν βλέπῃ, ἠναγκάζετο νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ὑπαρξίν της.

Μετὰ τὰς ἐκλογὰς ἐζήτησεν ὁ κ. Φιλήμων νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν δημοκρατίαν τὸ κοπιλιμέντον καὶ ἤρχισε νὰ τὴν φέρῃ αὐτὸς ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἐντεῦθεν δὲν τὴν ἔβλεπε, διότι τὴν εἶχεν ὀπισθὲν τοῦ καὶ, ἐπειδὴ ἦτο ἀρκετὰ βαρεῖα διὰ τοὺς ὤμους του, οὔτε νὰ γυρίσῃ ἠδύνατο νὰ τὴν ἰδῇ.

Ἡ Δημοκρατία ὅμως πρὸ πολλοῦ ξεγλύστρησε ἀπὸ πάνω του, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ κ. Φιλήμων, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι τὴν κουβαλεῖ ἀκόμα, καὶ κάμνει μάλιστα καὶ τὸν κουρασμένον.

Τὸν νερόδραστο φιδέν μας, ὅστις περεχύθηκε εἰς ἓν εὐμορφο κομμάτι... τοῦ Βερναρδάκη τὸν γνωρίζετε.

Προκειμένου περὶ αὐτοῦ ἐκ τῶν τριῶν εὐφυῶν Χ. ὁ πρῶτος ἔλεγε μὲ ἀρειμάνειον κωμικόν :

— Εἰς τὰς φλέβας του ῥέει... τίλιο !!

Ἡ ἐπιστράτευσις ἀκόνισε φοδερὰ τὴν εὐφυῆν τῶν νέων μας, ὅπως ὁ δρόμος ἀκονίζει τὴν ὄρεξιν.

Τὸ παράσημον τῆς ἀρχιεφυφίας ὀφείλει νὰ τὸ λάβῃ ἐκεῖνος, ὅστις δηλῶν δῆθεν τὸν ἀδελφόν του ὡς ἀποθανόντα, ἐνέγραψεν ἑαυτὸν εἰς τὸ νεκρολόγιον.

Νέος τις, φοιτητὴς, κληρωθεὶς τὸ 1879, εἶχε δηλώσει ὅτι ἀναβάλλει τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν μετὰ τὴν ἀπο-

νείας μου, περὶ τοῦ θεῖου μου Κόμητος τοῦ Σαῖν-Μὼρ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι εἶχον ἐνώπιόν μου ἀνακριτὴν. Ἐγνώριζεν ἤδη τὴν κατοικίαν μου καὶ με παρεκάλει νὰ τὸν δεχθῶ τὴν ἐπιούσαν, ὅπως μοι παρουσιάσῃ τὰ πιστοποιητικά του.

Τὴν ἐπιούσαν ἤλθε τῳόντι συνωδευμένος ὑπὸ τινος φίλου του, τὸν ὁποῖον μοι συνέστησεν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Καρόλου Δεσορέλ, ὅστις μετέβαινεν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὅπου εἶχεν ἤδη τὰς ὑποθέσεις του. Καὶ ὁ νεοελθὼν ἤρχισε νὰ με ἐρωτᾷ περὶ τοῦ θεῖου μου πάλιν Κόμητος Σαῖν-Μὼρ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του, ὅστις ἔμενεν εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ὅστις ἔμελλε μίαν ἡμέραν νὰ ᾔνε ὁ κληρονόμος του. Τὴν ἐσπέραν μὲ προσεκάλουν εἰς τὸ δεῖπνον εἰς τὸ Ἄστου. Δὲν εἶχον πρόχειρον λόγον νὰ ἀρνηθῶ καὶ ἠναγκάσθην νὰ τοὺς ἀκολουθήσω. Ὁ Δεσορέλ ἦτο ὁ προσφέρων· τὸ δεῖπνον ἦτο πλούσιον. Διέταξαν νὰ μας φέρωσι μετὰ τὸ Βορδῶ, Καμπανίτην. Εἵμεθα εὐθυμοὶ πάντες καὶ ἐν διαχύσει αἰσθημάτων. Εἶχον ἐνώπιόν μου δύο συμπατριώτας, δύο νέους φίλους, δύο... Ἄ! τί ἠδυνάμην νὰ ὑποπτευθῶ;

Καὶ ὁ πάσχω ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν ἀπαυδήσας, ἐζήτησεν ὕδωρ καὶ ἀφοῦ ἐπιεν, ἐπανελάβε τὴν διήγησίν του.

— Τὴν νύκτα τοῖς προσέφερον τὸ τέιον μετὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐκεῖ ὁ Δεσορέλ ἤρχισε νὰ γίνηται ἐνοχλητικώτερος μὲ τὰς ἐρωτήσεις του περὶ τῆς οἰκογενείας

περάτωσιν τῶν σπουδῶν του· ἡ ἀναβολὴ του ἐγένετο δεκτὴ.

Καὶ ὅμως ἐκληρώθη πάλιν διὰ τὴν ἐφετεινὴν στρατολογίαν, ὑποχρεούμενος ὡς γνωστὸν εἰς τριετὴ ὀφειάν.

Νομίζομεν ὅτι ἐκ τῶν δραστικωτέρων μέσων προσελεύσεως τῆς νεολαίας ὑπὸ τὰς σημαίας εἶναι ἡ αὐστηρὰ δικαιοσύνη καὶ ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων.

Εἰς τοὺς Πειρατὰς τῆς Σαβάνης ἐν ἓκ τῶν προσώπων τοῦ δράματος εἰσέρχεται ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐπιφωνῶν :

— Τί ἥλιος! Τί χῶμα!

Εἰς ἓκ τῶν θεατῶν :

— Ὡς φαίνεται καὶ σ' τὸ Μεξικὸν κἀνένα σουτσον θάχουνε δῆμαρχον.

300,000 δραχμῶν δάνειον συνομολογεῖ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν οἰκοδομὴν ἀγορᾶς.

Ἀλλὰ, ἀστείαι δημοτικαὶ ἀρχαί, αὐτὴ εἶναι πρώτη ἀνάγκη τοῦ Δήμου ἢ τὸ νερό καὶ οἱ δρόμοι, οἱ δρόμοι καὶ τὸ νερό :

Ἡ παρεπίσθητε ὑπὸ τῶν λογίων νέων τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, οἵτινες κροτοῦν παλαμάκια ὅτι θ' ἀποδώσουν ἀρχαιότητα εἰς τὴν ἐπιστήμην!

Ἡ Χωματοῦπολις τοῦ κ. Φιλήμονος, ἡ Κοπρούπολις τοῦ Σαῦτσου νὰ φροντίζου περὶ ἀρχαιολογίας! Καὶ ἄς πνιγῶμεθα ἀπὸ τὸ χῶμα! Ἀς λιθαρίζωμεν ἀπὸ τὴν λάσπην!

Ἐπαρχιώτης ποιητὴς ἔλεγεν ἐσχάτως περὶ τῆς ἰδιαίτερας του πατρίδος :

— Βλέπων τὰς φυσικὰς τῆς καλλονᾶς σου ἔρχεται νὰ εἶναι ψάλλης· παρατηρῶν ὅμως τὴν κοινωνίαν της, γαργαλίζεσαι νὰ εἶς τὰ ψάλλης.

τοῦ Σαῖν-Μὼρ, αἵτινες ἐπιπτον ὡς βροχὴ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Τώρα με ἠρώτα, πότε ἀπέθανεν ἡ σύζυγός του, ἄλλοτε ἂν εἶχεν ἄλλους πλησιεστέρους συγγενεῖς τοῦ ἐν Καλκούτᾳ ἀνεψιοῦ του. Εἰς πάσας ταύτας τὰς ἐρωτήσεις ἀπεκρινόμην χωρὶς νὰ ἐννοῶ εἰς τί ἠδύνατο νὰ τῷ χρησιμεύσωσιν αἱ πληροφορίες αὗται. Ἦτο ἡ δωδεκάτη τῆς νυκτός, ὅτε ἀπεχωρίσθημεν. Εἶχον καρθηρίαν, ὁ Καμπανίτης καὶ μετ' αὐτὸν τὸ κονιάκ μὲ εἶχον ζαλίσει. Ἐβασίλευε τότε περίξ σιγὴ βαθεῖα, ὁπότε κατεκλίθην. Αἶφνης ἤκουσα τριγμὸν παρὰ τὴν κλίνην, ἀνεκάθησα ὑποθέτων ἀκόμη ὅτι ἀπατώμαι. Ἀλλ' εἰς τὸ σκότος μοι ἐφάνη ὅτι εἰδὼν τι νὰ κινῆται. Ὁρμησα τότε πρὸς τὴν τράπεζαν, ὅπου εἶχον ἀποζωσθῆ τὸ πολύκροτον, ἀλλὰ στίβαρά χεῖρ μὲ ἐκράτησεν ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ ὡς ἀστραπὴ ταχύ τὸ ἐγχειρίδιόν του ἥσθάνθην ἐμπνηγνύμενον εἰς τὰ στέρνα μου. Καὶ κλονούμενος κατέπεσα φωνάζων βοήθειαν...

— Καὶ ὁ δολοφόνος ἐκεῖνος...

— Ἦτο ὁ ὑπηρέτης τοῦ Δεσορέλ, ὅστις ὁσάκις ὁ κύριός του ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰσέρχετο καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, τώρα μὲν νὰ ἀναγγεῖλῃ τι εἰς τὸν κύριόν του, τώρα δὲ νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ ἐπιστολάς. Τώρα ἐνθυμοῦμαι τὸ δολερὸν ἐκεῖνο βλέμμα, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξήταζε τὸ δωμάτιόν μου. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι, ὁσάκις ἐξήρχετο καὶ ἐπανεκλείε τὴν θύραν προσποιούμενος τὸν ἀφηνεμένον

Μεταξύ τῶν διορισθέντων ἐσχάτως Ἐφόρων Γραμματείας εἰς φέρεϊ ὄνομα : Κανάτας.

Ἰδοὺ εὐκαιρία διὰ τὴν ἔχνεύμονα «Πρωίαν» νὰ γράψῃ ὅτι ἐπὶ Τρικούπη ἀντιπροσωπεύθη καὶ ἡ συντεχνία τῶν κατατάδων.

Τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐνήστευσεν ὁ Χριστὸς ἐπὶ τοῦ Ὀρους τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἐνομίσθη καὶ τοῦτο ὡς θαῦμα, ὡς ἔργον Θεοῦ. Τὸ διάφορον δὲ αὐτὸ τὸ δημοσιεύει τὸ Εὐαγγέλιον, ἐφημερὶς τοῦ καιροῦ ἐκείνου.

Τεσσαράκοντα ἡμέρας καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας θὰ νηστεύσῃ καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Τάννερ· τὸ δὲ γεγονός αὐτὸ τὸ δημοσιεύουν οἱ *Καιροὶ* τοῦ Λονδίνου, τῶν ὁποίων ἡ τελειότης ὡς ἀξιοπίστου ἐφημερίδος ἔχει κάποιαν διαφορὰν μετὰ τὸ *Εὐαγγέλιον*.

Ἄν τὰ θαύματα κάμνουν τὰς θρησκείας, δὲν ἀξίζει τοῦ θαυμασίου Ἀμερικανοῦ Τάννερ νὰ ἰδρῷ θρησκείαν *Ταννερισμού* ;

Οἱ πρῶτοι προσήλυτοι τοῦ Χριστοῦ ἦσαν οἱ πτωχοὶ καὶ αἱ γυναῖκες.

Περὶ τῆς νηστευτικῆς δυνάμεως τῶν γυναικῶν δὲν ἔχομεν μεγάλην ὑπόληψιν, ἀλλὰ περὶ τῶν πτωχῶν εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θ' ἀσπασθῶσι τὴν θρησκείαν τοῦ Τάννερ, μετὰ οἷα δὴ τινα δόγματα καὶ ἀντὶ τὴν παραγεμίση.

Κυρία τῆς ἐκ τῶν *δυσκόλων* ἠνάγκασε ἐπὶ τέλους τὸν ἐραστήν της νὰ ἐπιφωνήσῃ :

— ὦ! δέσποινά μου, μετὰ ὑποβάλλετε εἰς τὴν τύχην τοῦ Τάννερ.

— Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ *σαράντισμά* σας δὲν θ' αὐξήσῃ ποσῶς τὰς *ἐλευθερίας* σας.

ἀντὶ τοῦ στροφέως ἀνέσυρε τὴν κλεῖδα καὶ ὁ Δεσπορὲλ ἐγέλα μετὰ τὸν ὑπηρετήν του. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν εἰσελθεῖ βεβαίως δι' ἀντικλεῖδος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, πρὸ τοῦ ἐπανέλθωμεν ἀκόμη ἐκ τοῦ Ἀστεως καὶ ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν κλίνην μου.

— Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι οὗτοι—ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ ὑπάλληλος— τί συμφέρον ἠδύνατο νὰ ἔχωσιν ἐκ τούτου. Εἰπτετε ὅτι τὰ χρήματά σας ἔμειναν ἀνέπαφα...

— Ἰδοὺ ὅ,τι ἄγνοῶ.

— Ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖσθε ἀν' προὔπῃρξε μεταξύ ἡμῶν τι...

— Οὐδέν· εἶχομεν ἀποχωρισθῇ φίλοι.

— Ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε βεβαίως λόγους νὰ ἐνεργῇ δι' ἑαυτοῦ λομαριασμόν. Ἐδῶ κρύπτεται μυστήριον. Ἀνατρέξατε εἰς προγενεστέρους ἐποχάς. Μὴ τυχὸν συννητήθητε ποτε μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ;

— Οὐδέποτε, Κύριε. Μοὶ ἦσαν ἐντελῶς ἄγνωστοι.

Ὁ ὑπάλληλος ἔμεινε διαπορῶν καὶ σκεπτόμενος.

— Ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν— προσέθηκε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς— μήπως σὰς ἀνέφερε τις ἐξ αὐτῶν τι περὶ τῆς οἰκογενείας του, μήπως θέλων νὰ διασαφηνίσῃ τὸ πρὸς τὴν οἰκογενεϊάν σας ἐνδιαφέρον, σὰς εἶπέ ποτε ὅτι ὑπάρχει συγγένειά τις μεταξύ σας... ὁ κ. Δεσπορὲλ ἔσως ;

— Συγγένεια...

— Ὡς ἐκ τοῦ Κόμητος τοῦ Σαιν-Μώρ.

Ἔγνωσθον ὅτι οἱ ζωοκλόποι ἐξαίρουνται ἐκ τῆς ἐπιστρατεύσεως.

Τὴν ἐξαίρεσιν αὐτὴν ὑπενθύμιζε προχθὲς κόρη τις πρὸς τὸν ἐρωμένον της, παντοιοτρόπως ἀγωνιζομένη νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Καὶ ἐκεῖνος :

— Ἐ! τότε ψυχὴ μου νὰ σὲ κλέψω.

Καὶ ἐν ἄκρον ἄκρον ἀντιθέσεως :

— Νὰ λέγῃσαι Ῥότσιλδ καὶ νὰ κάμῃς τὸν ἔμπορον τῆς Ὀδοῦ Ἐρμού.

Φιληνάδα ἐξωμολογεῖτο εἰς φιληνάδαν της :

— Καϋμένη, τώρα ποῦ με βλέπεις, με κορτεζάρουν τέσσερες. (Τοὺς ἀριθμεῖ). Δὲν ξεύρω ποῖονα νὰ προτιμήσω.

— Νὰ προτιμήσῃς καὶ τοὺς τέσσαρας.

— Τί, με πῆρες γιὰ καμμιὰ ἐκλογικὴ περιφέρεια ;

Εὐφύτα Τούρκου δημοσιογράφου. Τουρκικὴ τις ἐφημερὶς γράφει ὅτι ἀφοῦ εἰς τὴν ἑνεκα τοῦ ἐλληνικοῦ ζητήματος ναυτικὴν ἐπίδειξιν θὰ λάβουν μέρος αἱ δυνάμεις αἱ συνυπαγράψασαι τὴν συνθήκην τοῦ Βερολίνου, νομίζομεν ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις, ὡς συμμετασχούσα τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, πρέπει ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν ἐπίδειξιν ζεῦγος θωρηκτῶν.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

— Μωρὲ Γιάννη οὔτε ἓνα βεγγαλικὸ νὰ μὴ κάψουμε γιὰ τὴν ἐπιστράτευσι !

— Θὰ τὸ κάψουμε ἔς τὰ Γιάννενα, ρὲ βλάμη.

— Οὐδέποτε.

— Ἐκτὸς τοῦ ἐν Καλκούτῃ ἀνεψιοῦ, ἡμεῖς εἴσομε ὁ πλησιέστερος συγγενὴς τοῦ Κόμητος, δὲν ἔχει οὕτω, Κύριε ;

— Μάλιστα.

— Ὁ θεὸς σας αὐτὸς ζῇ...

— Ὅχι.

— Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἔζη εἶχε τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ ἐν Καλκούτῃ ἀνεψιοῦ του ; Βῆναι καλὰ ;

— Ἄγνοῶ· διότι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κόμητος οὐδέμια περὶ αὐτοῦ ὑπάρχει εἰδήσις.

— Ὁ ὑπάλληλος ὑποπτεύετο πολλὰ· ἔλλα δὲν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ τι καὶ παρεκάλεσε τὸν Ἐδουάρδον νὰ κατακληθῇ, ζητῶν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, διότι ἐπὶ τοσοῦτον τὸν ἐκράτησεν καὶ ἀπεχώρησεν.

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Ζένογ.